

ærede Justitsminister kun det, som kunde anses som kompromitterende for Læge Langhoff og derigennem for Dr. Muus. Han anførte alt, hvad der kunde findes, som talte mod Læge Langhoff og mod Dr. Muus, og derefter benyttede den højtærede Justitsminister den Fremgangsmaade, at han kaldte det, som han nu havde fundet ud, dette det mest kompromitterende, for det væsentlige i denne Sag, og saa udgav han dette det saakaldte „væsentlige“ for at være et virkeligt og uforsfalsket Billede af hele denne Sag. Saaledes bar den højtærede Minister sig ad i Spørgsmaalet om Dr. Muus. Det forekommer mig ogsaa, at den Fremstilling, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) nylig har givet af denne Sag, og de Oplysninger, han er frekommen med, dette nye Referat, han har givet af denne Sag, tilfulde vise, at den højtærede Justitsminister har fortiet overordentlig meget af det, som burde have været fremme her for Rigsdagens Medlemmer. Men saa har til Gengæld i den Hoffske Sag — jeg kan ikke se andet — den højtærede Justitsminister søgt at dække over alt det, som kunde være kompromitterende for hans Protegé, for Hr. Stads-læge Hoff. (*Justitsministeren* smiler). Ja, den højtærede Justitsminister kan jo le, men man har et gammelt Ord, som siger: „Den, som ler sidst, ler bedst“, og Enden er ikke endda i denne Sag. Jeg skal ikke opholde mig ved det Hastværk, som den højtærede Justitsminister har haft med at faa ansat Stads-læge Hoff. Stads-læge Hoff var jo egentlig ansat før eller samtidig med, at Dr. Muus blev afskediget. Det hele var lagt til Rette, den hele Intrige var spunden til Ende i det Øjeblik, saadan at man kunde gennemføre det, man ønskede.

For saa at klare denne Sag overfor Folketinget og overfor Finansudvalget, da der var Spørgsmaal om, at vi skulde give 1,000 Kr. mere om Aaret, for at Justitsministeren kunde faa sit Ønske opfyldt, gik Justitsministeren, som bekendt, til Københavns Magistrat og bad om en Attest for, at Stads-læge Hoff var i enhver Henseende en Mand, som vi kunde være tjente med, en Mand, som der ingen Plet og Lyde var ved. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) berørte før ganske kort, hvilket Hastværk der havde været med at faa denne Erklæring. Jeg maa maaske oplyse om, at Professor Salomonsen i Gaar Aftes i „Berlingske Tidende“ giver en Beskrivelse af, hvorledes den højt-

ærede Justitsministers Besøg hos Magistraten foregik. Den højtærede Justitsminister havde nemlig saa travlt, at han maatte derhen personlig for at faa Attesten for Stads-læge Hoff. Professor Salomonsen skriver følgende: „I Magistraten blev der ogsaa handlet saare hastigt. De Dokumenter, der kom til Magistratens Betænkning, overleveredes en af Borgmestrene af Ministeren personlig, kort før et Magistratsmøde, ledsagede af en Anmodning om allerede i det umiddelbart forestaaende Møde at undersøge og svare.“ Tænk, at undersøge Hr. Hoffs Forhold i et Magistratsmøde, hvor man samtidig skulde svare paa den højtærede Ministers Spørgsmaal! Det vidner om et meget stort Hastværk. Saa skriver Professor Salomonsen videre: „Borgmestrene vare øjeblikkelig til Ministerens Tjeneste; de gjorde sig bekendt med Akterne, behandlede Sagen, affattede Svaret, alt straks paa Stedet, udenfor Dagsordenen, endnu i samme Møde — ganske som Hans Ekscellence havde forlangt.“ Det kan ikke nægtes, at det var en hurtig Ekspedition, det kunde unægtelig se ud, som om Magistraten egentlig meget gerne vilde af med Stads-læge Hoff, saaledes skyndte man sig at faa den Sag afgjort med det samme for at smede, medens Jernet var varmt, at Ministeren ikke senere skulde komme paa andre Tanker. Under alle Omstændigheder synes jeg, det er betegnende for den højtærede Ministers Optræden i denne Sag, at han ikke en Gang giver Magistraten en passende Tid, nogle faa Dage eller en Uge, til at anstille disse Undersøgelser, naar den skal udtale sig om, hvorvidt den er fornøjet med Stads-læge Hoffs hele Embedsførelse.

Dertil kommer, at Ministeren nægtede at udlevere Akterne i den Hoffske Sag til Finansudvalget. De Akter, som vare forelagte Magistraten, men som Magistratens Medlemmer kun havde haft nogle faa Øjeblikke til at sætte sig ind i, maatte vi ikke en Gang faa i Finansudvalget, det var fortrolige Aktstykker, sagde den højtærede Minister. Det er ganske mærkeligt at tænke sig, at medens Læge Langhoffs Meriter gennem den højtærede Justitsministers Fremstilling for en Tid siden bleve slæbte gennem Sølen her i Folketinget og stillede til Skue for det hele Land, holdt den højtærede Justitsminister i den Grad Haanden over Stads-læge Hoff og de Forhold, som angaa ham, at ikke en Gang Finansudvalget kunde betros til at se disse fortrolige Aktstykker. Imidlertid lykkedes